

Împătimit de minuni

Flavius

Noaptea se sfârșise la poalele pădurii
dezbinată de temeri,
cu o clipă mai devreme a văzut o lumină pe coama dealului,
nimic nu poate s-o stăvilească,
nici dacă-i aruncă-n față cu ceață
strânsă de pe văile fumegânde ale munților.

Nu știu de ce lumina a coborât din cer
de la începutul lumii în frunze,
prefer să simt verdele cum se răsfată
în ochii noștri ce absorb culorile
și se miră de atâtea nuanțe într-o singură floare,
zâmbetul lor expune miracolul
în care cu toții ne naștem.

Sunt un împătimit de minuni,
mai ales când sălășluiesc în tine ca păsările
care prind aripi de suflet.
Cu flori de mărgăritar pe trup
îmi pui pulberi de arome la încheieturi,
de pradă iubirii o să mă dau
înnoptând într- un dor ce macină stele.
În subțirele pielii crudul mijește,
de carnea rămâne sticloasă pe umeri.

Așa s-a întâmplat să-mi potrivesc cuvintele
în care se odihneau clipele-n oameni
până au plecat acasă,
lăsați în brațele timpului,
să le măsoare statura și urmele.